

[Poulsgaard]

færdelig masse ønsker, som vi skriver ønskeseddel om. Nu har SF ved bibliotekaren fru Ingerlise Koefoed fået lov til at skrive sin ønskeseddel til den kommunale valgkamp. . . .

Første næstformand (Enggaard):

Medlemmernes titler og erhverv er debatten principielt uvedkommende.

Poulsgaard (FP):

Nå, jeg . . .

Første næstformand (Enggaard):

Det er en antagelse skik her i huset. I øvrigt diskuterer man ikke med formanden.

Poulsgaard (FP):

Men nu har SF altså skrevet sin ønskeseddel, og så skulle alt sammen være så godt. Så lad da barnet, så lad dem da lege derude på venstrefløjen. Men man bliver bange, når den ansvarlige minister i dette land står op og siger, at hun stort set er enig med SF. Vi hørte jo også fru Birte Weiss sige det samme. Så begynder det jo altså at blive farligt, for så er vi ikke ude i ønsker og julelege. Nej, så er vi ude i de barske realiteter, og det er jo det, at vi er blevet belemet med det dér makværk af en rapport, »Kulturens Børn«, ligesom vi er blevet belemet med utallige andre makværker herinde. Det har så gjort, at vi skal spille en fredag formiddag på at diskutere den. Man kan se, at interessen er til at overse, men hvad, vi får jo vor løn alligevel, så det sker der ikke så meget ved. Dette makværk skal også bruges til undervisning ude i skolerne, på institutioner og den slags ting. Det skal den jo også bruges til, og den er jo så ensidig. Det er skrevet med SF-kuglepen eller -skrivemaskine. Det er jo simpelt hen rystende, at de unge mennesker, som skal til at undervise fremtidens generation, skal bruge dette som dokumentation. Det er dokumentation for, at der er nogle i SF – og nogle venstrefløjsfolk – der ønsker at omstyrte og omforme samfundet. At vi skal bruge skattekroner på det, er altså lidt rystende, men det skal vi jo. Vi får jo også den dér igen – jeg tror, det var fru Ingerlise Koefoed – om børnekulturarbejde. Ja, arbejde, det er en kraftkarl, det er en han eller en hun, der fremstiller noget fornuftigt, noget, man kan

tage og føle på. Men de, der går i fodformede sko og i cowboybukser og islænder, de, der skal lege igennem hele livet, de, der skal være så solidariske med arbejdere, vil aldrig nogen sinde bare drømme om at komme ud på en fabrik eller røre ved ting, hvor de får beskudte hænder, eller hvor de får snavs på sig, men de skal da være arbejdere, kulturarbejdere, ja, god morgen!

Så synes jeg også, at det er lidt fantastisk, at man bruger denne socialinddeling: socialgruppe I, II, III, IV, V. Det var egentlig sjovt at stille kulturministeren et spørgsmål om det, men jeg vil lade være med at stille det, for jeg kender selv svaret på det. Der var engang, hvor socialdemokratiet gik ind for lighed. Det skulle være lige det hele, vi skulle være lige kedelige alle sammen, og det forfægter man da stadig væk. Socialministeren, fru Ritt Bjerregaard, siger endda, at det, som ikke alle kan lære, må ingen lære, og hvad man nu ellers siger i de kredse. Men hvem ligger egentlig, hvis vi skal inddele dette folk i disse sociale lag, som vi er begyndt på, så i sociallag I? Jeg tror, at der ligger mange, mange kunstnere og mange, mange af dem, som sætter kryds ved liste A. Det er bare sådan en fornemmelse, jeg har, men jeg kan simpelt hen ikke tage dette alvorligt. Det er simpelt hen ufatteligt, at ministeren ikke snart vil indse kendsgerningerne. Jeg har en bog, nej, det er ikke en bog. Jeg abonnerer på et blad, jeg tror, det hedder Fondsmægleren – til referatet skal jeg sørge for at få det helt korrekte [Månedsbørsen] – der er lige udkommet et nyt nummer, der hedder Kreditorernes indmarch. Forsiden viser statsministeren og nationalbankdirektøren, der står i denne sal og ser på, at kreditorerne rykker ind på Christiansborg, fordi de nu vil have nogle skillinger. Nu kan vi ikke blive ved at pantsætte landet. Vi kan ikke, om vi så har aldrig så mange dygtige bibliotekarer, der lægger pres på folketinget, blive ved med at klare os med at producere børnebøger eller låne bøger ud til børn – eller plader, eller hvad man ellers låner ud. Vi skal simpelt hen, hvis de kreditorer skal mættes, have skabt nogle produktionsværdier i stedet for.

Så fik vi jo igen dette – jeg ved ikke, hvem der sagde det, om det var ministeren, fru Birte Weiss eller fru Ingerlise Koefoed, men det er sådan set også ravruskende lige meget, for det er jo den samme surdej det hele – om, at